

Arrest

nr. 171 956 van 15 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juni 2014 dient dhr. O.C.L. een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als EU-werkzoekende/werknemer. Op 17 juli 2014 wordt de minderjarige EU-burger, O.C.C, een aanvraag ingediend om een verblijfskaart als bloedverwant in neergaande lijn van hhr. O.C.L.

1.2. Op 17 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van dhr. O.C.L. een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). In deze beslissing wordt eveneens vermeld dat de minderjarige kinderen van laatstgenoemde de

verklaring van inschrijving evenmin kunnen verkrijgen, gezien de vader, in functie van wie de aanvraag is ingediend, het verblijfsrecht niet heeft verkregen. Er werd geen beroep ingesteld tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 20 januari 2015 dient dhr. O.C.L. een nieuwe aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als EU-werkzoekende/werknemer. Op 22 januari 2015 wordt de minderjarige EU-burger, O.C.C., opnieuw een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neergaande lijn van dhr. O.C.L. Op 23 april 2015 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Blijkens de informatie die door verwerende partij op 12 mei 2016 aan de Raad werd overgemaakt, blijkt dat deze beslissing niet aan dhr. O.C.L. kon worden betekend, omdat hij in Frankrijk in voorhechtenis zat. Op dezelfde dag wordt dhr. O.C.L. door de gemeente Lommel afgevoerd van diens verblijfplaats wegens verlies van verblijfsrecht.

1.4. Op 16 juli 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, in casu O.C.C.

1.5. Op 15 januari 2016 neemt de gemachtigde aanzien van de minderjarige EU-burger een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Op 15 januari 2016 neemt de verwerende partij ten aanzien van de verzoekende partij eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van O.C.C.

1.6. Op 15 januari 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 18 januari 2016 in kennis werd gesteld. De motieven van de bestreden beslissing gaan als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 16.07.2015 werd ingediend door:

<i>Naam: A. (...)</i>	<i>Voorna(a)m(en): S. (...)</i>	<i>Nationaliteit: Suriname</i>
<i>Geboortedatum: (...)</i>	<i>Geboorteplaats: M. (...)</i>	<i>Rr: (...)</i>
<i>Verblijvende te: (...)</i>		

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis§2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40§4, eerste lid 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis§2,5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat expliciet dat de vader of moeder van een EU onderdaan zoals bedoeld in artikel 40§4, eerste lid, 2° moet betreffen. Concreet wil dit dus zeggen dat de EU minderjarige zelf houder moet zijn van het verblijfsrecht of het moet aanvragen als beschikker voldoende bestaansmiddelen. Dit is in casu niet het geval. De minderjarige heeft het verblijfsrecht (onterecht) bekomen op basis van gezinshereniging met haar vader.

Voor zover zou gesteld worden dat het kind, ondanks dat het op basis van de verwantschap met de vader het verblijfsrecht heeft gekregen, het kind wel degelijk heden het verblijfsrecht uitoefent als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dienen alsnog de voorgelegde bestaansmiddelen onderzocht te worden. Als bewijs van bestaansmiddelen legt betrokkene de volgende bewijsstukken voor: een deeltijdse arbeidsovereenkomst van S. (...) België van 18.09.2015 tot 17.12.2015 met een bijhorende loonfiche, bewijzen van tewerkstelling in 2015 via S. (...) nv. op 31.07, 3 en 21.08, een deeltijdse opleidingsovereenkomst VDAB van 1.09 tot 14.09, bewijs van tewerkstelling via Accent jobs telkens voor 3 of 4 uur per dag (6 dagen in oktober, 13 dagen in november, 14 dagen in december, een aantal dagen in januari).

Op basis van de voorgelegde bewijzen kan er enkel toe besloten worden dat betrokkene occasioneel werkt via interim. Om als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het verblijfsrecht te kunnen

uitoefenen dient voldaan te zijn aan de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid 2° en tweede lid. Vooreerst moet er dus aangetoond zijn dat de beschikker kan voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient rekening gehouden te worden met de persoonlijke situatie van de beschikker, waaronder de aard en regelmaat van de bestaansmiddelen, alsook de gezinssituatie. Gezien de moeder van de minderjarige EU-burger slechts heel beperkte occasionele tewerkstelling bewijst, kan niet worden gesteld dat er aan de hand van deze bestaansmiddelen kan voorkomen worden dat de minderjarige (en zijn gezinsleden) ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel.

Interimtewerkstelling heeft per definitie een onregelmatig karakter en kan ten allen tijde worden stopgezet. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan de hand van enkele weken tewerkstelling dient te worden besloten dat de bestaansmiddelen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4 van de wet voldoen opdat de minderjarige er verblijfsrecht zou kunnen aan ontlelen. Vandaar dat ook de voorwaarden voor betrokkene, zoals voorzien in art. 40bis, §2, 5° niet zijn voldaan. De bestaansmiddelen waar betrokkene over beschikt, toch voor zover er ons informatie daarover werd verstrekt, lenen er zich niet toe om te kunnen stellen dat het kind ten hare laste is, Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 8 EVRM, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Betrokkene is en blijft immers gezinslid van een burger van de Unie. Voor zover het kind aan de voorwaarden voldoet om zich in een andere lidstaat te vestigen of voor zover er voor zou gekozen worden het kind te laten opgroeien in de lidstaat waarvan het de nationaliteit draagt, kan betrokkene als moeder eveneens het verblijfsrecht verwerven. Deze beslissing hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

2.2. Zoals reeds werd aangegeven in de feitenweergave, heeft de verzoekende partij op 16 juli 2015 een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, in casu O.C.C. de minderjarige Unieburger, O.C.C., is dus de referentiepersoon in functie van wie een verblijf wordt aangevraagd.

Uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat deze referentiepersoon zelf niet meer over een verblijfsrecht beschikt.

Vooreerst blijkt dat de minderjarige burger van de Unie, O.C.C., in functie van wie het verblijfsrecht in casu werd aangevraagd, ten onrechte een verblijfsrecht heeft verkregen. Voor deze minderjarige Unieburger werd op 17 juli 2014 een aanvraag ingediend om een verblijfkaart in functie van haar Franse vader, dhr. O.C.L.. Zoals reeds werd uiteengezet in de feitenweergave, heeft de gemachtigde op 15 januari 2016 ten aanzien van de minderjarige EU-burger een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Aldus had de minderjarige burger van de Unie, in functie van wie verzoekende partij het verblijfsrecht heeft aangevraagd, op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen geen verblijfsrecht meer in het kader van een gezinshereniging met haar Franse vader.

De Raad stelt tevens vast dat uit de bestreden beslissing en uit het administratief blijkt dat in hoofde van de minderjarige EU-burger geen verklaring van inschrijving werd ingediend in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Aldus beschikt de referentiepersoon in België evenmin over een verblijfsrecht in die hoedanigheid.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt derhalve dat de referentiepersoon in België niet meer over een eigen verblijfsrecht beschikt in het Rijk zodat artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet niet langer toepassing kan vinden. De vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dan ook geen enkel voordeel opleveren. Nu de referentiepersoon in België, in functie van wie de aanvraag om gezinshereniging werd ingediend, zelf niet over een verblijfsrecht beschikt, kan verzoekende partij niet langer de referentiepersoon komen vergezellen of vervoegen.

De voorzitter wijst de verzoekende partij tijdens de terechtzitting op de vaststelling dat haar kind thans geen verblijfsrecht meer geniet en vraagt haar of zij in deze omstandigheden nog een belang kan doen gelden bij haar beroep.

De verzoekende partij stelt dat zij geen zekerheid heeft dat de intrekking van het verblijfsrecht van haar kind definitief is en om die reden haar belang behoudt.

De Raad wijst er echter op dat er hieromtrent geen betwisting kan zijn, gelet op de beslissing van 15 januari 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de minderjarige burger van de Unie met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), waartegen geen beroep werd ingediend.

De verwerende partij bevestigt per email van 12 mei 2016 dat ten aanzien van de vader van de minderjarige burger van de Unie, dhr. O.C.L. op 23 april 2015 een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, die hem echter niet kon worden betekend aangezien hij in Frankrijk in voorhechtenis zat, en dat deze persoon op 23 april 2015 uit het rijksregister werd afgevoerd wegens "verlies van verblijfsrecht". Hiermee wordt derhalve bevestigd dat de vader van de minderjarige burger van de Unie geen verblijfsrecht heeft in het Rijk, waardoor impliciet eveneens wordt bevestigd dat de laatstgenoemde niet meer in aanmerking komt voor een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging met haar vader, dhr. O.C.L..

Gevraagd naar het standpunt van de verwerende partij ter terechtzitting, merkt deze op er mee akkoord te gaan dat in casu het ontbreken van het rechtens vereiste belang wordt vastgesteld indien zou blijken dat de beëindiging van het verblijfsrecht van de minderjarige burger van de Unie definitief is, quod in casu.

Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op wat voorafgaat past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES